

Detone Olmuşken İyilik Ve Gerçek Sevgi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Temmuz 2024

Reel düşler takvimi:

Hey, bayım geçerken düşürdünüz afili şapkanızı.

Bir oyuntu bir ayrıntı, sefil hecelerın terk-i diyarı ve içimde melun düşler cıngılı.

Sapla samanı ayırt edemezken ey, insanoğlu

Acının kasidesinde saklı içerlediğim gülücüklerin kof ruhu.

Hicaz makamında bir şarkı dilemişken hicranımla sarktığım şu pencere pervazı nasıl da pervasızca uğurladı beni b/atıl gölgeler:

Ne uyruğu belli ne ulağı:

Saf kan saf yüreğimle ödedim ödeyeli bedeli nedir acep hüznün ederi?

Kâfir notalar cemiyeti:

Rüküş ve paspal öfkenizden derlediğim iken bana yaşattığınız eziyeti ve işte üzerinde sektiğim mayın tarlası:

Hırpani imgeler kulvarında tek geçtim geçeli kederi kaderime razı ruhumda tüten dumanın cüret ettiği kadar gözümü kararttığım yorgun ruhlar düellosunda nasıl ki zaman aşımına uğradı insanlık ve vicdan ve insani duygular reşit olmuş iklimin de kölesi iken sahillerde bronzlaşan kara vücutlar varsın olsun en beyazından yalnızlığımla coşsun hümayun varsın cebelleşsin nokta değerindeki varlığım ve künyem ve köhne dervişler mezarlığından da çalındığından bu yana mutluluğun racon kestiği seferi acılar güzergâhında şapka çıkardığım kelaynak kuşlarından olmadığı kadar farkım.

Hicvi mi gönlün?

Hicreti mi hüznün?

Sahi, hizaya gelecek midir sürgün edilmiş yeminler kumpanyası?

Sevecen bir minvalde tam da sekecekken içine düştüm düşeli gayya kuyusuna duymadığım hasretin de o afili benzeri ve işte sürrealist heceler korosunda detone olmuşken iyilik ve de gerçek sevgi...

Ah, afaki gönlüm.

Ah, bol keseden verip veriştirenler midir verdikleri her hüküm itibari ile alkışlandığı kadar da insanlığa yapılan zulmün görgülü neşri ve nesri şimdinden yoksun olsam ne ki ne?

Dünde saklı iken o gemici feneri şehla göğün uçuşan tülüne serili ve işte şu zemin alabildiğine kendimden de emin pabuç mı bırakacağım zalime ve ahvaline, hani, hani:

O kurşundan lahit.

Kuş uçmaz kervan geçmez gölgelerin devrik tahtında kayıtlı üzüm gözlerinde kalemin asla da olmadığı kadar süklüm püklüm ve işte vurgun yediğim yerkürenin tek ziyneti nasıl ki umuttur nasıl ki duygudur nasıl ki en z/arif acı ve aşkın kırbacında kan çanağı gözlerinde yorgun gecelerin ederi ve işte bekleyişimle şerh düştüğüm iken İlahi Adalet ve inancın zikrine eşlik eden fikrime mukayyet olduğu kadar yüce Mevla...

Paspal gölgelerin perişan imgelerin ve takatuka söylemlerin de ne yeri ne zamanı:

Acının da hüznün de ve sevginin de ırzına geçenleri lanetlerken evren umudun ve bekleyişin gök gürültüsünde tecrit edildiğim kadar şu yalan cihan...

Şimdi.

Yarınım.

Yâdımda saklı yârim ve ölümün teşrifinde ölümsüzlüğü dilediğim kadar tüm sevdiklerim ve tüm mazlumlara adına yetim minvalde çöreklenen o ikircikli ruhlar senfonisinde çark mı edecektir sahiden de insanlık ve zulüm...

Ne çocuk ne kadın.

Ne dünüm ne yarınım.

Meylettiğim kadar umudun hem püskülü hem kuyruğu ve işte su toplamış parmaklarından acının sadece esaretimi sonlandırırın Mevla diye yazmaktayım ve de yaşamakta.

İhya edilesi değildir de artık yüreğim.

İmha edilesi bir k/atık mıdır yoksa hüznüm ve gönlüm?

İfa ettiğime şahit melekler en başta insanlığımla ve evlat rütbemle taşlandığım kadar da taçlanmaktadır itikadım:

Yarınlar adına nal toplarken.

Yakıt bildiğim duygulardan oluk oluk akarken.

Yeter ki azat edilsin tüm acılar kordan tüm duygular sadece sevk edilsin umut ve sevgi en üst kademeye.

Renklerin değil yüksekliklerin hiç değil haizi olduğum tek zerremle varım ben devamda ve işte teftişi meleklerin ve işte en zengin zümre iken sevginin ve umudun yanıp tutuşan neferleri...